

да забележа, че вътрешниятъ видъ на храма на гроба Господенъ не е като нашитѣ църкви. Тоя храмъ представя единъ лабиринтъ отъ църкви и манастири подъ единъ покривъ, като за всички отвѣнъ се влиза само презъ единъ входъ, за който споменахме по-горе. Само въ църквата *Възкресение Христово* има олтаръ и иконостасъ. Въ всички други престолътъ се намира тамъ, гдето е могло да се постави, и литургията се извършва предъ богомолцитѣ, както въ нѣкогашнитѣ римски катакомби. Тоя храмъ е наистина храмъ на цѣлото християнство. Тукъ иматъ свои паракласи всички християнски въроизповѣдания на свѣта. Подъ своя куполъ храмътъ събира — както подъ небето — всички народи на земята, които не се стѣсняватъ отъ различието на своя езикъ. Въ единъ жгълъ служи православенъ свещеникъ, въ други — протестантски пасторъ, католикъ или абисинецъ. И никой не прѣчи никому, защото всички сж обединени въ името на Тоя, Който дойде на земята да възвести миръ, надежда и прощка. Само гробътъ на Спасителя не принадлежи никому, и всички иматъ право да служатъ въ него. Всѣко едно отъ най-малкитѣ събития въ великата драма на Христовитѣ страдания е осветено съ особенъ параклисъ. Въ едно отъ тия мѣста Мария Магдалина видѣла възкрѣсналия Христосъ, на друго — Христосъ билъ превързанъ на стълба за поругание и т. н. Всичкитѣ не можемъ да изброимъ, и ще се спремъ само на най-забележителнитѣ.

„Камъкътъ на миропомазването“ се намира въ външната частъ на знаменитата кржгла църква (ротонда). Презъ единъ коридоръ влизаме въ самата нея. Нѣкога тя била заградена съ изящни пѣстроцвѣтни мраморни колони. Единъ страшенъ пожаръ презъ 1808 година унищожилъ това рѣдко изящество и, вмѣсто колони, сега голѣмиятъ куполъ се поддържа отъ стълбове. Макарь и да е загубила своитѣ украси, тая църква ни поразява съ своя видъ. Грамадниятъ куполъ, който я покрива, стои безъ